

כי לביעמי סובל מדחפים חזקים מאד. האם יצליח סניגורו של ברעמי, אדם פרוט, לבסס על מימצאים אלה את ההגנה של טירוף-דעת, אשר תזכה את שולחו?

נערת הטורבי. מעטים מאד זוכו עד היום בבתי-הדין בישראל בהגנה של טירוף-דעת. הגנה זו מבוססת על "כללי מקונסון" המפורסמים, אשר נקבעו בי אנגליה לפני למעלה ממאה שנים. הם יובאו לארץ על-ידי המוחקק המנדטורי בשנת 1936, ולא שונו מאז.

בפסק-דין מנדלרוט מ-1953 הרחיב הרופא שופט שימפון אגרנט, אחרי-כך נשיא בית-הדין המיפוט העליון, את ההגנה של טירוף-דעת. מאז, מחלת-נפש מוכרת, הגורמת לביטול או להחלשה בכוח רצונו של הר חולה מביאה לזיכויו המוחלט של הר נאשם, בדרך כלל אין הנאשם המזוכה משוחרר והורו לביתו, אלא מאושפז במוסד מתאים עד שיחלים.

מאז מיפוט מנדלברוט, נתלו סניגורים רבים בהגנה זו, הנקראת בקיצור "דחף שאינו בריכוזי". לאחרונה אף עוררה טענה זו הנאשמת ביריות ברובה הטורבי.

הטיפה על המותן. אולם, לפני שיידרש הסניגור להוכיח כי מרשו זכאי להגנה של טירוף-הדעת, חייבת התביעה להוכיח, מעל לכל ספק מתקבל-על-הדעת, כי אכן הנאשם הוא אשר ביצע את העבירות המיוחסות לו.

מה יש בידיה של התביעה?

בערב שבו נתפס לביעמי, הוא הודה בביצוע שני מעשי-אינוס ואף הוביל את חוקריו למקום המעשה, ליד תחנת רכבת צפון, שם שיחזר את מעשיו על כל פרטיהם.

בידי התביעה גם תיאורים שנתנו כמה מן הנאנסות, אשר נאלצו לראות את האנס ללפסו וגילו שומה בולטת על מותנו הי ימנית. כידוע נמצאה שומה כזו על מותנו של לביעמי.

מיסדר-זיהוי פורמלי לא נערך לביעמי, בגלל התנגדות סניגורו. אולם המישטרה, שפעלה בחקיקה בתיחכום יוצא-מי-הכלל ובזריזות למופת, ניסתה להביא לזיהוי ובדרך חדשנית ובלתי-מקובלת.

מיסדר-זיהוי חשאי. המישטרה טרחה וצילמה כמה סרטים בסרט-זיכרון (מן הסוג שמשמשים בו בטלוויזיה). כל אחד מהסרטים מתאר בדיוק את אותו הדבר - גבר הנכנס לחדר בלוויית צינור-מישטרה, מתייצב אל מול מצלמה נסתרת וחוקר מישטרה, שגבו אל המצלמה, הגבר מתקרב, מתיישב על כסא ומדבר אל החוקר, ופניו אל המצלמה. הסרטים הינם ללא הקלטת קול.

כל קטע כזה נמשך כדקה וחצי, בכל קטע מופיע גבר אחר. כל הגברים הם בעלי מיבנה-גוף דומה (כנדרש במיסדר-זיהוי פורמלי), רובם בעלי שפם (כמו הר נאשם). באחד מהקטעים מופיע גם הר נאשם.

סרטים אלה הוקרנו לפני קורבנותיו של האנס, בנוכחות הסניגור פרוט. הקורבנות זיהו את לביעמי.

התייזון הגוררי. האם יתקבל זיהוי זה על-ידי בית-הדין המיפוט כזיהוי חוקי וכשר? או שמא יקבל בית-הדין את התנגדותו של הסניגור לצורת-זיהוי חדשנית יוצא-דופן זו, שנעשתה בניגוד להסכמת הסניגור, ובלא ידיעתו של הר נאשם?

הקלף החזק שבידי התביעה הוא תל-יזיהויה מקורי, שעליו חרט מגן-דודי וכתובה המילה "ישרלי". תליון זה נעלם מצווארה של אחת הקורבנות בזמן האונס. התליון נמצא בביתו של לביעמי. אשתו טוענת כי הוא שייך לה, והיה בחזקתה מזה שנים.

הנאנסת זיהתה את התליון בוודאות גמורה בתחנת-המישטרה, ואף הסבירה כי המילה "ישרלי" פירושה ישראל, והיא נחרטה כך בטעות, כאשר הזמין סכה את התליון לפני שנים, באחת מערי מארקו.

* על שם הנאשם במישפט שבו הם נקבעו.

שלושה שבועות אחרי שנעלמה נמצאה גופתה של הצעירה הערבית שנרצחה בגלל "כבוד המישפחה"

המישטרה גם את סאדיקה סאלום בת ה-20, אחותה של הנעדרת, ואת גיסה סעיד אטרש, בטענה כי אף הם השתתפו ברציחתה של נעמה.

בא-כוחם של החשודים, עורך-הדין מאיר זיו, טען כי אין כל עדות ממשית לביצוע הפשע, וביקש לשחררם. בית-הדין קבע שהמישפט צריך להביא בחשבון את חומרת העבירה, את האפשרות של השפעה על עדים ואת הסכנה של סיכול החקירה אם החשודים ישוחררו, קבע השופט בוריס רפפורט. "השתכנעתי, בשלב זה, כי אכן יש למישטרה חשד סביר כי החשודים השתתפו וקשרו קשר למעשה הרצח של אותה נעמה, שגופתה טרם נמצאה במקרה דגן, יש להעדיף את הצורך לאפשר למישטרה להמשיך בחקירתה באשמה חמורה, על-פני הצורך לשמור על זכותם של החשודים להלך חופשי". השופט הורה לעצור את סעיד אטרש ל-15 יום, ואת סאדיקה סאלום לשיבעה ימים. "זה היה ניבוי", מתרעם אחד אטרש.

משטרת ישראל מבקשת את עזרת הציבור בחיפוש שיה אחרי הנעדרת נעמה מחמד סאלום, אשר יצאה את ביתה ביפו, רחוב הדודאים מס' 16 ב-7.7.57 ומאז נעלמו עקבותיה.

תיאורה: בת 14, גובהה 155 ס"מ, מבנה גופה רזה, פניה מאורכים, גוף פניה כהה, שיערה שחור, אפה רחב, שפתיה עבות, לבשה: פיג'מה פרחונית וחולצה בצבע בג' נעלה נעליים שחורות, מדברת: ערבית ומעט עברית.

המישטרה החליטה שמישפחתה רצחה אותה ועצרה אח נולם

"לא מספיק שעצרו את האמא והבן, עוצרים גם למחרת את הבת? ואת אחי? מה יש להם נגד השניים האלה? בהתחלה סיפרו שאחי, סעיד, חייב כסף למישהו בעניין של סמים. זה לא נכון! אחי היה חייב כסף לפני חמש שנים, אבל מאז סודר העניין, היום אחי בטיפול גמילה מסמים. הוא עובד, ומפרנס את המישפחה."

"אמא התעלפה על המקום"

אם, סוכחיה, יושבת על המירפסת בשיער פרוו, ומראיה מעורר רחמים. "מי היה מאמין שיהיו לנו צרות עם המישטרה?" היא מתייפחת, "פיתאום באו

ניקמת המשפחה?

שוטרים והתחילו להגיד שאנחנו רוצחים, שרצחנו את נעמה בגלל שהיא בהריון ולא רצינו בושות. צריך לראות אותה, את הקטנה הזאת, איך היא נראית. כמו ילדה בת 12 עם שכל של ילדה בת חמש! שאמא תהרוג את הבת שלה? "אני בכלל לא ידעתי שהיא הלכה עם עבד לרופא-ישיים. זה נודע לי רק כשהי שוטרים היו כאן. עכשיו, איזה היא היתה באמת בהריון לא הייתי הורגת אותה. היא הילדה שלי. היינו מחזיקים אותה בבית עד הלידה, ואחרי-כך היינו נותנים את הילד למוסד. עכשיו, איהו בבושה את למישפחה! כל יום לוקחים מישהו אחר למישטרה. סאדיקה צריכה להתחתן. עכשיו, אחרי כל זה, מה יגידו במישפחה של החתן? שאלתי את הבן שלי עבד: 'תגיד, רצחת אותה?' והוא אמר: 'לא, אמא, לא נגעתי בה'."

מישטרה כי עבד סאלום, אחיה של הנעדרת, ביקר ב-5 ביולי אצל רופא-ישיים בשם ישראל בקוברין, אשר קבע כי הנעדרת רה המפגרת בחודש החמישי להריונה, והיפנה אותו למוסדות סוציאליים, כיוון שמסוכן לבצע הפלה בחודשי הריון מתקדמים. מאחר שמדובר במישפחה מוסימית שכבודה חולל, החליטה כנראה המישפחה לפעול כדרך המסורת. "יש בידינו מידע מי השתתף והיכן נקברה", טען הפקד קידס. "אני מבקש לעצור את השניים ל-15 יום. אם האם תשוחרר, היא עלולה להשפיע על המלך החקירה" אך השופט, בנימין כהן, לא השתכנע והורה לשחרר את האם בערבות. "אחרי שעיינתי בחומר שבפני המישטרה", נימק, "דעתי היא שבשלב זה אין בידי המישטרה די חומר כדי להוציא צירימעצר נגדה".

בצהרי יום 18 ביולי נעצרה נידת-מישטרה ליד פתח ביתה של מישפחת סאלום, ברחוב דודאים 3 ביפו. שני שוטי רים הגיחו מתוכה, כשבידיהם פקודת-מצי צר נגד שניים מדיירי הבית - סוכחיה סאלום בת ה-58 ובנה, עבד סאלום בן ה-25. בסעף-האישום של הבקשה לפקודת-המעצר נאמר: "הנ"ל חשודים שהשתתפו וקשרו קשר לרציחתה של נעמה סאלום, מפגרת בת 14, אחרי שנודע להם שהיא בהריון לא-חוקי בחודש החמישי". תישעה ימים קודם-לכן הודיעה המישפחה למישטרה על היעלמה של הנערה, שיצאה מביתה לקנות עבור אחיה חפסית-סיגריות, ולא שבה עוד. "ישבנו וראינו טלוויזיה", סיפרה איסי מאהן אטרש, אחותה הבכירה של הנעדרת. "השעה היתה בערך 9.30 בלילה. אחי שלח אותה לקנות לו סיגריות. כמו תמיד, עברה חצי-שעה, והיא לא חזרה. התחלנו לדאוג, ידענו שאין לה לאן ללכת. עבד, אחי, יצא לחפש אחריה."

הנערה המפגרת בת ה-14 נעלמה, ואז הסתבר שהיתה בהריון

עד מהרה הצטרפו גם כמה שכנים לחיי פושים אחר הנערה. גיסה של איסמאהן, אחמד אטרש, המתגורר בקרבת-מקום, הצטרף אף הוא לחיפושים. "כשבאה המישטרה", סיפר, "ישבתי עם השוטרים ודיברנו. הם שאלו אותי אם אנחנו חשודים במישהו. חשדנו באיזה מקבץ-נזבות שהיה נותן לה תמיד כסף. יצאתי לחפש אותו בת-לאביב, ומצאתי אותו ליד קולנוע מרכז. הוא היה לבד ולא ידע עליה. נסעתי גם לעזה, כי השוטרים אמרו שאולי לקחו אותה לשם, אבל אף אחד לא שמע ממנה או ראה אותה. לפעמים היא היתה מבקרת בבית של קרובי-מישפחה שלנו, יוסף בראק אל-זועבר, יש לו חדר לא רחוק מהבית שלה, ותמיד ישנים אצלו כל מיני גברים זרים. היא היתה חוזרת ממנו עם כסף ביד, עבד הלך באותו

לילה לחפש אותה וא התברר לו שהאיש הזה כבר לא נמצא שם שלושה חודשים. פרץ ריב בין עבד לאלה שהיו שם, היו גם קצת מכות, אבל המישטרה לא עצרה אף אחד."

"לא מספיק האמא והבן?"

כשבאו השוטרים לבית מישפחת סאלום לעצור את סוכחיה ובנה, הם סיפרו לה כי בתה הנעדרת היתה בהריון. האם סרבה להאמין למישמע אוזניה, ופרצה בבכי: "אתם שקרנים!" קראה, "הבת שלי לא בהריון! אני לא מאמינה! היא ילדה טובה, ומשחקת תמיד עם ילדים קטנים!"

חוקר המישטרה, פקד אנים קידס, טען טענה שונה, לדבריו, נתקבלה ידיעה כי